

nogen Mening i ogsaa at fritage den for Skat, medens alle andre bliver beskattet. Jeg synes derfor, at det paa Grund af de ekstraordinære Forhold vilde være ønskeligt ikke blot af Hensyn til Statskassen, men ogsaa af Hensyn til Handelsstanden, om man i denne Lov havde bestemt, at Andelsforeninger skulde svare Skat ligesom andre forretningsdrivende. Det har imidlertid ikke været muligt at faa et saadant Ønske fremmet, blandt andet fordi den højtærede Finansminister har erklæret, at han maatte have en enstemmig Udtalelse fra Udvalget i saa Tilfælde, og denne Enstemmighed har det ikke været muligt at tilvejebringe. Dette beklager jeg, men samtidig vil jeg sige til det ærede Medlem fra Horsens, at naar han nu optræder saa udæskende overfor andre, vilde der være god Grund for ham til i saa Henseende først at fejle for sin egen og sine Meningsfællers Dør.

N. Neergaard: Jeg skal i Anledning af en Bemærkning af den ærede sidste Taler (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) minde om, at jeg ved første Behandling af dette Lovforslag ytrede Ønsket om at føre Aktieselskabernes Beskatning op til 30 pCt., ligesom det da var foreslaaet for den personlige Beskatning. Jeg mærkede dog ikke nogen særlig Varme for dette hos det ærede Medlems Partifæller i Udvalget, men rent bortset derfra mener jeg, at Forhandlingerne her i Tinget og den højtærede Finansministers Udtalelser ret tydeligt har vist, at vi ved de 25 pCt. er naaet til det, som der i det hele kunde være Tale om at gennemføre i Rigsdagen og hos Regeringen, og dermed maa vi saa slaa os til Taals.

Den højtærede Finansminister sagde en gylden Sandhed, nemlig den, at i disse Krigstider maatte vi kaste vore nationaløkonomiske Principper over Bord. Ja, det maa vi alle sammen gøre, og det har jeg gjort lige saa vel som andre ved at være med til hele den Lovgivning, som under Krigen er blevet gennemført her i Landet ligesom i andre neutrale Lande, og som staar i skrigende Modsætning til vore almindelige Principper, til de Principper, vi ellers vilde anse det for rigtigt og heldigt at følge. Men man kan ogsaa drive Opportunismen for vidt, og om end vi maa se bort fra de Principper, vi ellers plejer at følge paa disse Omraader, staar det dog ingen Steder skrevet, at man ikke skal søge ogsaa i Krigslovgivning at anlægge saa meget som muligt et Retfær-

digheds- og Billighedshensyn. Det har vi ogsaa hidtil søgt at gøre, og det er ikke ud fra særlige nationaløkonomiske Grundsatninger, men ud fra saadanne almindelige Retfærdigheds- og Billighedshensyn, at jeg har hævdet det Standpunkt, jeg har indtaget.

Man kan heller ikke sige, at Merbeskatning uden Hensyn til, om Fortjenesten har noget med Krigssituationen at gøre eller ikke, skulde være et overalt accepteret Princip for den overordentlige Indkomstbeskatning. Det er accepteret af et Par af de krigsførende Lande, hvor man formodentlig har følt Trang til at anvende en Damptrawling, som ikke tog det saa nøje med Virkningen, men i de to neutrale Lande, som ofte har været nævnt i Dag, og som ligger os nærmest, har man derimod fulgt det af mig anbefalede Princip.

Den højtærede Minister var bange for, at efter vor Opfattelse skulde endog Hagerne og Hvalerne slippe igennem Nettet tilligemed andre smaa og store Fisk. Nej, Hagerne og Hvalerne slipper ikke igennem. Hvem er det nemlig? Det er de store Forretninger, som utvivlsomt har profiteret af Krigen, Dampskibsselskaberne og en hel Række industrielle Virksomheder, som vi alle kan udenad paa Fingrene. Disse Selskaber og deres Stor-Aktionærer vil ikke kunne slippe igennem lige saa lidt efter min Affattelse af Bestemmelserne som efter den højtærede Ministers. I det hele vil de virkelige Tvivlstilfælde ikke være mange. Jeg ved meget vel, at saa snart man i Lovgivningen aabner Muligheder for en Undtagelse, melder Alverden sig for at nyde godt af den, og det har ogsaa faaet en eklatant Bekræftelse hos os. Man aabnede det mindst mulige Lufthul ved det sidste Kompromis om Loven, idet man sagde, at kun, hvor det kunde godtgøres, at end ikke den mindste Del af Indtægten havde med Krigen at gøre, kunde der være Tale om Fritagelse, og alligevel meldte omtrent Halvdelen af de skattepligtige sig, men for de fleste af disse naturligvis uden nogen som helst Udsigt til at føre deres Krav igennem, hvilket vi ogsaa har set af Finansministrens Redegørelse. Det er klart, at der vil komme en Mængde Begæringer ind, men de fleste af dem er i sig selv umulige, og deres Afgørelse vil ikke volde Administrationen nogen virkelig Vanskelighed. Administrationen vilde faa betydelige Vanskeligheder ved Afgørelsen, hvis det var den, der skulde godtgøre, at der forelaa